

Podiem titular aquesta petita nota: ~~Suposant~~ ¹ El mite i
la realitat de Josep Galan i Fabre ristes ^{anys} ^{al} ~~per~~ ~~l'any~~ ~~de~~ 1961.
~~Desconocement~~

Si Galan i Fabre és un mite per tant pot ser cal,
o potser no cal, qui sap, parlar-ne. Hi ha la realitat del
mitem.

Qui és el que tanta gent sap d'En Josep Galan i Fabre?
D'índex-lo tot refut i sense contemplacions. Galan i Fabre
és una mena d'home "revoltat" i potser una poeta "mandit".
Potser fins i tot l'adjectivaria, almenys, d'altre manera. — tot
això perquè potser d'ell n'hem llegit un cant i s'derivea el
mots i no hem intentat d'obrir-nos al judici de les nostres
actituds. Jo em pens que Galan i Fabre està tan lluny de
tots aquests anècdotes trivials ^{i abstrusos i arbitraris i precipitats} que més que l'adjectivaria
formativa el que li pot doler és la falta de
comprensió de la feul del seu país que no s'ajuda
en entendre la mena d'un home que despullat de tot

ha estat a destruir-la amb un racionalisme i de la ²
expressió la possessió quotidiana. Vostre Palau i Fabe o haurie
d'èsser un monjo en el sentit més austere del mot, un
penitent, tal volta capdevant, del catolicisme o bé haurie
d'èsser el qui és. Ha bona fe, penitent, net de
tota ficció, de tot engany, de tota malvolença premeditada.
I així ha sentit el seu pecat, el seu dolor, la
seua veu, una i neta, agra i a voltes repugnant com
repugnen les llagimes d'un llepreus; i en canvi ^{per les paraules} ^{una} ^{en sentint} ~~tot~~ ^{fermes}
amorsant ^{a trets} ~~per~~ ^{del i com per} la figura de sob.

Ajunte's, en part, la realitat de Josep Palau i Fabe. La
front a la veu veu i a la veu actiu. Però això no
és tot. Pot a parer aparença d'home sincerista, note
ajuste ^{enfangosa} ~~descurança~~ ^{en la tipia del mot} ~~descurança~~ s'hi amaga una
home d'una remissibilitat quasi morbosa. I a més s'hi
amaga un home de lluita i subjeat a l'accio d'una

manera total. No poble, naturalment, de cap activitat³
subversiva perquè ni hi hi va la ve. Poble nous
de la nova activitat envoy les lletres catalanes després del
silenci de post guerra. De la publicació i acció de
"Poesia" revista clandestina que mai podia superar-se ni
en el nombre ni en cap país, de la seva col·laboració
a "Ariel" del qual un llibre a l'hem de parlar abundant
de les seves edicions de "La Sirena". De tot això que
era a distància ho veiem com una cosa natural.
I fora l'inici d'un nou desvetllament que actua per tant
d'altres ha anat veient pas a pas, dia a dia i encara
continua.

Cel que la línia d'En Palau i Fabra sigui vista amb autèn-
tica veneració i cel que la seva obra sigui vista i tinguda
en la consideració que mereix, no com a premi als seus
fets positius sinó com a promoció d'una activitat

vital que l'obliga a fer el que a fet: vida: i
poesia a la vegada. (1)

Així, pel que fa referència a la part poètica he
hau vist Joan Triadú i Joan Penades. El primer a
la nova Antologia de Poesia catalana en diu:

Després de tot això no cal dir res més. Cal revoltar el
poeta i intentar d'entendre l'home i cal fer-ho seguint
les doctrines de Crist: amb amor i caritat i humilitat. I cal
fer-ho ^{de l'única manera possible} ~~amb~~ ^{el} revoltar ^{la} poesia: amb un esforç
total i generosa.

J. C. i P.

11/12/51